

Arrest

nr. 37 511 van 25 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 januari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 januari 2010 om 12 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 mei 2009 werd verzoeker aangetroffen in de vertrekhaal van de luchthaven te Zaventem. Hij verklaarde te zijn aangekomen vanuit Jordanië en onderweg te zijn naar Australië, doch was niet in het bezit van een paspoort.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 2 mei 2009 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker diende op 5 mei 2009 een asielverzoek in. Dezelfde dag werd tevens, op basis van een onderzoek van de vingerafdrukken, door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vastgesteld dat verzoeker reeds op 2 april 2007 in Nederland een asielaanvraag indiende.

1.3. De gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht op 11 juni 2009, gelet op artikel 16.1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Nederlandse autoriteiten om de overname van verzoeker.

1.4. De Nederlandse autoriteiten deelden op 17 juni 2009 mee het overnameverzoek niet te willen inwilligen. Zij stelden dat verzoeker weliswaar op 2 april 2007 een asielaanvraag in Nederland had ingediend, maar dat toen werd vastgesteld dat de Griekse autoriteiten verantwoordelijk waren voor de inhoudelijke behandeling van het asielverzoek. Zij wezen er daarnaast op dat de Griekse autoriteiten hun verantwoordelijkheid hebben aanvaard op 5 juni 2007, doch dat verzoeker een schorsende procedure instelde tegen de beslissing van de Nederlandse immigratiediensten waarbij Griekenland, in toepassing van de criteria voorzien in de verordening 343/2003/EG, als bevoegd land voor de behandeling van het asielverzoek werd aangeduid. Aangezien de beroepsprocedure pas op 17 juli 2008 werd afgewezen en verzoeker vervolgens onderdook stelden de Nederlandse autoriteiten dat Griekenland nog steeds als de verantwoordelijke lidstaat diende beschouwd te worden.

1.5. De gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht op 30 juni 2009, gelet op artikel 10.1 van de verordening 343/2003/EG en de door de Nederlandse autoriteiten gegeven toelichting, aan de Griekse overheden om de overname van verzoeker.

1.6. Verweerder werd op 3 augustus 2009 op de hoogte gesteld van het feit dat zich een zwangere Nederlandse vrouw, samen met twee kinderen, had aangeboden bij de gemeentelijke diensten te Modave en dat zij verklaarde te willen huwen met verzoeker. Deze vrouw gaf tevens te kennen dat haar leven in gevaar was omdat haar vader en haar twee broers, die blijkbaar tegen het voorgenomen huwelijk gekant waren, haar zochten.

1.7. Daar de bevoegde Griekse autoriteiten nalieten om binnen de in de verordening 343/2003/EG vastgelegde termijn te reageren op het verzoek tot overname werden zij, op basis van artikel 18.7 van deze verordening, geacht dit verzoek te aanvaarden.

1.8. Op 18 januari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tevens werd aan verzoeker een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats ter kennis gebracht en werd hij over gebracht naar het gesloten centrum te Brugge, in afwachting van zijn overbrenging naar Griekenland die voorzien is op 27 januari 2010.

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten (A. A.) geboren te Babel , op (in) 07.04.1976 van nationaliteit te zijn : Irak die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Griekenland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 18(7) en 10(1) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, staatsburger van Irak verklaart te zijn, werd op 01.05.2009 door de luchthavenpolitie van Zaventem aangetroffen in de vertrekhal van de luchthaven. De betrokkene verklaarde dat hij die dag vanuit Amman (Jordanië) was aangekomen en op een vriend wachtte, die zijn paspoort in bezit zou hebben (pv luchthavenpolitie (...)). Vermits de betrokkene niet in bezit was van de vereiste documenten ontving hij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 05.05.2009 diende de betrokkene een asielaanvraag in. Vergelijking van vingerafdrukken wees uit dat de betrokkene op 02.04.2007 asiel vroeg in Nederland. Tijdens zijn verhoor op 27.05.2009 bevestigde de betrokkene dat hij asiel vroeg in Nederland en dat deze aanvraag in juni 2008 werd afgewezen. De betrokkene verklaarde ook dat hij in 2006 het grondgebied van de Lidstaten via Griekenland binnenkwam. Op 17.06.2009 meldden de Nederlandse instanties dat inzake de asielaanvraag van de betrokkene in Nederland een verzoek tot overname volgens artikel 10(1) van Verordening 343/2003 aan Griekenland werd gericht. Op 05.07.2009 verklaarden de Griekse autoriteiten zich verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene in Nederland. De betrokkene diende in Nederland rechtsmiddelen in tegen deze beslissing en de Griekse autoriteiten werden ingelicht van de opschortende werking van dit beroep. Verder werd door de Nederlandse instanties tot tweemaal gemeld dat de betrokkene met onbekende bestemming was verdwenen, wat impliceert dat de termijn voor een mogelijke overdracht nog niet is verstreken. Op 30.06.2009 werd door onze diensten aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag voor overname van de betrokkene gericht op basis van artikel 10(1) van Verordening 343/2003. Tot op heden hebben de Griekse instanties ons verzoek niet beantwoord. Artikel 18(7) van Verordening 343/2003 stipuleert dat het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden gelijk staat met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting inhoudt de persoon over te nemen. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 op 27.10.2009 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

Tijdens zijn verhoor op 27.05.2009 verklaarde de betrokkene dat hij in augustus 2008 vanuit Nederland naar Irak terugkeerde. Op 27.04.2009 zou hij van Bagdad naar Amman (Jordanië) zijn gegaan, vanwaar hij op 01.05.2009 met behulp van valse documenten naar België zou zijn gereisd. Hij zou naar eigen zeggen voorbij de controlediensten zijn geraakt en op de begeleider hebben moeten wachten. Toen die niet zou zijn opgedaagd zou de betrokkene zich bij de grenspolitie hebben aangeboden (cfr. politieverlag 01.05.2009 en bovenvermeld pv). We merken op dat het verslag van de politie uitdrukkelijk stelt dat de betrokkene in de vertrekhal van de luchthaven werd aangetroffen. Hij brengt verder geen enkel element aan die zijn vermeende terugkeer naar Irak en zijn vermeende aankomst vanuit Amman op 01.05.2009 kunnen staven. De betrokkene toont dus niet op onweerlegbare wijze aan dat hij het grondgebied van de lidstaten verliet.

Op 03.08.2009 en 10.08.2009 boden de betrokkene en mevrouw (H. S.), Nederlands onderdaan, zich aan bij de diensten van de gemeente Modave. Ze maakten kenbaar te willen huwen. De betrokkene verklaarde op 30.11.2009 tegenover onze diensten dat hij mevrouw (H. S.) tijdens zijn verblijf in Nederland leerde kennen, dat ze zich in België wens te vestigen en dat ze op 20.05.2009 een islamitisch huwelijk sloten te Brussel. We merken op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor op 27.05.2009 geen melding maakte van deze vermeende relatie. De betrokkene is gemachtigd in het Rijk te verblijven enkel op grond van zijn op 05.05.2009 ingediende asielaanvraag. Er moet worden benadrukt dat uit een intentie te huwen geen recht op verblijf kan worden geput. De betrokkene werd na het indienen van zijn asielaanvraag toegewezen aan opvangstructuren voor asielzoekers. Hij bracht geen attesten aan, die wijzen op ernstige gezondheidsproblemen, waarvoor bijstand vereist is. De betrokkene is dan ook op geen enkele manier afhankelijk van mevrouw (H. S.).

We merken op dat dat Griekenland de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekende. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als

vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met presidentieel decreet 220/2007 van 13.11.2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd, een argument, dat ook wordt gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest 21.980 van 26.01.2009).

Griekenland is dus net als België gebonden aan de internationale en Europese regelgeving met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. De asielaanvraag van betrokkene zal worden behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (RVV, nr. 21.514, 16/01/2009, RVV, nr. 26.756, 30/04/2009). Er is dan ook geen enkele reden om te veronderstellen dat de betrokkene inzake de behandeling van zijn asielaanvraag in Griekenland minder waarborgen dan in België zou genieten.

Elke asielzoeker ontvangt een "roze kaart", die toegang verleent tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De centra stellen vast personeel tewerk, samengesteld uit artsen en verplegers, alsook psychologen en assistenten voor het toedienen van gezondheidszorg, van programma's van geestelijke gezondheid en voor de verbetering van de levensomstandigheden. In centra waar geen psychologen en sociale assistenten zijn worden alle problemen behandeld door het personeel van de centra voor geestelijke gezondheid binnen de dichtstbijzijnde ziekenhuizen. Ambtenaren en wetenschappelijk personeel van de bevoegde prefecturen, alsook leden van ngo's. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden louter omwille van het feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend.

Elke vreemdeling, die asiel aanvraagt, kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikels 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de administratieve beslissingen waarbij het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

De betrokkene maakte tijdens zijn verhoor op 27.05.2009 geen melding van een slechte behandeling door de Griekse autoriteiten. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat de betrokkene bij een terugkeer naar Griekenland een risico loopt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

Tijdens zijn verhoor dd. 27.05.2009 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende (vraag 25). Hij antwoordde geen specifieke reden te hebben, de keuze van België als bestemming zou door de persoon, die zijn reis organiseerde, zijn gekozen. De betrokkene verklaarde geen familie in België te hebben. Gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid (vraag 26) stelde de betrokkene problemen met het hart en zijn bloeddruk te hebben. De betrokkene maakte echter op geen enkel ogenblik attesten over die deze verklaarde problemen bevestigen en aangeven dat ze een overdracht aan Griekenland zouden verhinderen.

Gezien al deze elementen is er geen basis om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen op grond van artikel 3(2) of artikel 15 van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. De betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Griekse autoriteiten. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker betoogt dat hij van zijn vrijheid beroofd is, dat een repatriëring voorzien is op 27 januari 2010 en dat een gewone schorsingsprocedure niet meer dienstig kan worden aangewend. Gelet op het feit dat verweerder deze gegevens bevestigt staat het uiterst dringend karakter van de vordering in casu niet ter discussie.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoeker beweert vier ernstige middelen te kunnen aanvoeren.

2.2.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 19.3 en 19.4 van de verordening 343/2003/EG. Hij onderbouwt dit middel als volgt:

“Eerste middel: genomen uit de schending van artikel 19.3 en van artikel 19.4 van de Dublinverordening;

Aangezien, verzoeker het voorwerp uitmaakt van een verwijderingmaatregel naar Griekenland;

Terwijl de verwijdering naar Griekenland in strijd is met de Dublinverordening;

Artikel 19.3 van de Dublinverordening voorziet immers dat

“De asielzoeker wordt overeenkomstig de nationale wetgeving ingediend door de lidstaat waar het verzoek is ingediend, na overleg tussen de betrokken lidstaten overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het overnameverzoek of vanaf de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft.”

Artikel 19.4 van de Dublinverordening voorziet verder dat

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend. Indien de overdracht wegens detentie van de asielzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de asielzoeker onderduikt.”

In casu diende verzoeker op 02.04.2007 asiel in in Nederland.

Op 02.04.2007 richtte Nederland een verzoek tot overname volgens artikel 10(1) van de Verordening 343/2003 aan Griekenland. Op 05.06.2007 verklaarde de Griekse autoriteiten zich verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker. Verzoeker diende in Nederland rechtsmiddelen in tegen deze beslissing en de Griekse autoriteiten werden ingelicht van de opschortende werking van dit beroep. Het beroep werd definitief afgewezen op 17 juli 2008.

Overeenkomstig artikel 19.3 en artikel 19.4 van de Dublinverordening berust de verantwoordelijkheid van de behandeling van de asielaanvraag niet bij Griekenland.

Nederland diende immers de overdracht uit te voeren binnen de 18 maanden (de termijn van zes maanden wordt in casu tot maximaal 18 maande verlengd aangezien verzoeker met onbekende bestemming was verdwenen), te rekenen “vanaf de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft”, in casu vanaf 17 juli 2008, zijnde de datum waarop het beroep dat verzoeker indiende tegen de overnameverzoek definitief werd afgewezen.

Dit impliceert dat op dit moment de termijn voor een mogelijke overdracht verstreken is.

Zodat, de verwijdering naar Griekenland in strijd is met de voormelde bepalingen van de Dublinverordening.”

De Raad wijst erop dat, conform artikel 5.2 van de verordening 343/2003/EG, de bepaling van de bevoegde lidstaat gebeurt op grond van de situatie op het tijdstip waarop de asielzoeker zijn verzoek voor de eerste maal bij een lidstaat indient. Het is niet betwist dat verzoeker zijn eerste asielaanvraag indiende in Nederland op 2 april 2007 en er zijn geen bewijzen beschikbaar waaruit zou kunnen afgeleid worden dat verzoeker sedertdien het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. De bevoegde Nederlandse diensten hebben vastgesteld dat de Griekse autoriteiten bevoegd waren voor de behandeling van het asielverzoek en deze autoriteiten hebben hun bevoegdheid erkend. De Nederlandse immigratiediensten dienden verzoeker derhalve over te brengen naar Griekenland. Gelet op een door verzoeker ingestelde schorsende procedure kon deze overbrenging evenwel niet onmiddellijk gebeuren. Pas op 17 juli 2008 werd de beroepsprocedure in het nadeel van verzoeker beslecht. Conform artikel 19.3 van de verordening 343/2003/EG diende de Nederlandse immigratiediensten bijgevolg, binnen een termijn van zes maanden “*vanaf de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening*” over te gaan tot de overbrenging van verzoeker naar Griekenland. Het verstrijken van deze termijn, zonder dat verzoeker effectief werd teruggebracht naar Griekenland heeft in beginsel tot gevolg dat het land waar de initiële asielaanvraag werd ingediend, in casu Nederland, toch bevoegd wordt voor de behandeling van de asielprocedure. Deze regel geldt evenwel niet indien de asielzoeker onderduikt. In die omstandigheden wordt, gezien artikel 19.4. van de verordening 343/2003/EG, het land waar het asielverzoek werd ingediend pas bevoegd voor de behandeling van de aanvraag na achttien maanden. De Nederlandse autoriteiten stelden effectief vast dat verzoeker was ondergedoken. Deze vaststelling impliceert dat de Nederlandse immigratiediensten op 17 juni 2009 – nu de termijn van achttien maanden pas verstreek op 17 januari 2010 – konden stellen dat zij niet in gebreke bleven om verzoeker effectief over te dragen naar Griekenland en dat de Griekse autoriteiten nog steeds bevoegd waren voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kon derhalve op 30 juni 2009 de Griekse autoriteiten verzoeken om hun verantwoordelijkheid te herbevestigen. Daar deze autoriteiten nalieten om binnen de in artikel 18.7 van de verordening 343/2003/EG voorziene termijn van twee maanden te reageren, stond hun verantwoordelijkheid op 30 augustus 2009 vast. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikte vanaf dat ogenblik zelf over een termijn van zes maanden om verzoeker terug te brengen naar Griekenland en kon bijgevolg op 18 januari 2010 nog beslissen dat de Griekse autoriteiten verantwoordelijk waren om de asielaanvraag te behandelen.

Een schending van de artikelen 19.3 en 19.4 van de verordening 343/2003/EG kan op het eerste zicht niet vastgesteld worden.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.2.2. In een tweede middel betoogt verzoeker dat artikel 4.5 van de verordening 343/2003/EG miskend werd. Hij stelt in dit verband het volgende:

“Tweede middel: genomen uit de schending van artikel 4 § 5 van de Dublinverordening;

Aangezien, verzoeker het voorwerp uitmaakt van een verwijderingmaatregel naar Griekenland;

Terwijl, de verwijdering naar Griekenland in strijd is met de Dublinverordening;

Artikel 4 § 5 van de Dublinverordening voorziet immers dat:

“De lidstaat waarbij het asielverzoek is ingediend, verplicht is om, op de in artikel 20 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, over te gaan tot terugname van de asielzoeker die zich in een andere lidstaat ophoudt en daar opnieuw een asielverzoek heeft ingediend na zijn verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot vaststelling van de staat die verantwoordelijk is.

Deze verplichting geldt niet meer indien de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten inmiddels ten minste drie maanden heeft verlaten of door een lidstaat in het bezit is gesteld van een verblijfstitel.”

Er moet worden opgemerkt dat volgens artikel 4 § 5 van de verordening, aangezien verzoeker Nederland verlaten heeft tijdens de procedure tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek en opnieuw een asielaanvraag ingediend heeft in België, Nederland ertoe gehouden was om de terugname van verzoeker te vragen, was het niet dat verzoeker ondertussen het grondgebied van de EU heeft verlaten gedurende minstens een periode van drie maanden en teruggekeerd is naar Irak.

Zodat, de verwijdering naar Griekenland in strijd is met de voormelde bepalingen van de Dublinverordening.”

Uit het administratief dossier dat door verweerder werd neergelegd kan niet afgeleid worden dat verzoeker na zijn asielaanvraag in Nederland zou teruggekeerd zijn naar Irak. Ter terechtzitting verklaart de raadsvrouw van verzoeker uitdrukkelijk dat zij aan verzoeker overtuigingsstukken heeft gevraagd doch dat hij geen gevolg gaf aan haar verzoek. Er blijkt derhalve geenszins dat verzoeker *“het grondgebied van de EU heeft verlaten gedurende minstens een periode van drie maanden en teruggekeerd is naar Irak”*. Er blijkt evenmin dat verzoeker zijn eerste asielverzoek heeft ingetrokken.

Aangezien het tweede middel louter gebaseerd is op beweringen die op geen enkele wijze aannemelijk worden gemaakt kan dit middel niet als ernstig beschouwd worden.

2.2.3. In een derde middel geeft verzoeker aan van oordeel te zijn dat artikel 15 van de verordening 343/2003/EG en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) geschonden zijn. Zijn betoog luidt als volgt:

“Derde middel: genomen uit de schending van artikel 15 van de Dublinverordening en schending van artikel 8 van het EVRM.

Aangezien, verzoeker het voorwerp uitmaakt van een verwijderingmaatregel naar Griekenland;

Terwijl, de verwijdering naar Griekenland in strijd is met de Dublinverordening en het EVRM.

Artikel 15 van de Dublinverordening voorziet immers dat

“Iedere lidstaat kan gezinsleden en andere onafhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronde. Ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven”

“Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegen een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of herenigd worden met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarden dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden”

Verzoeker heeft op 20.05.2009 een islamitisch huwelijk gesloten te Brussel met mevrouw (H. S.). Zij hebben samen twee kinderen en mevrouw (H. S.) is op dit ogenblik hoogzwanger van hun derde kindje.

Het leidt geen twijfel dat in casu beide partijen afhankelijk zijn van mekaar.

Het artikel 8 van het EVRM omvat niet alleen het recht van ieder persoon op respect van zijn familiaal leven in strikte zin, maar eveneens van het privé-leven.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens preciseert dat deze bepaling, waaraan geen exhaustieve definitie kan worden gegeven met name omvat : "l'intégrité physique et morale d'une personne" en dat de garantie geboden door het artikel 8 in hoofdzaak is bestemd tot "assurer le développement sans ingérences extérieures de la personnalité de chaque individu dans les relations avec ses semblables".

De Raad van State heeft er eveneens aan herinnerd dat het zelfs niet nodig is om samen te leven opdat de gezinsbanden zouden beschermd zijn:

« Overwegende dat de motivatie van de aangevochten beslissing abstract en stereotiep is; dat zij niet aantoont dat er enige aandacht werd besteed aan de concrete omstandigheden van de zaak; dat bovendien zij nalaat te preciseren dat waar het gezinsleven gekenmerkt moet worden door familiale reële en voldoende hechte banden tussen zijn leven, deze relaties verschillende vormen kunnen aannemen, waaronder het bezoekrecht dat geregeld wordt uitgeoefend(...) (CEDH, arrest BERREHAB van 21 juni 1988); dat in dit opzicht de verzoeker bevestigt zonder tegengesproken te worden door de tegenpartij dat hij de laatste jaren zijn gezin gemiddeld 10 maal per jaar bezocht heeft; dat tenslotte de intensiteit van de bestaande gezinsverbanden tussen verzoeker en zijn broer voldoende bewezen wordt door het feit dat verzoeker hem zijn minderjarige zoon heeft toevertrouwd » (RvS no 105.432 van 9 april 2002)

Zie ook RvS nr 109.650 van 2 augustus 2002, dat een beslissing afkeurt van de DVZ waarbij de echtgenote van een man die een gevangenisstraf uitzat in België terug naar Spanje werd gezonden.

Zoals de Raad van State zeer pertinent er aan herinnerde : "de eerste paragraaf van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden waarborgt niet alleen het gezinsleven, zoals beperkend opgevat door de tegenpartij, maar beschermt ook het recht op eerbiediging van het privé-leven; dat dit recht een groot toepassingsgebied bestrijkt, dat inzonderheid de menselijke relaties omvat die het individu aanknoopt met anderen; dat daar uit volgt dat de tegenpartij, door na te laten de culturele en affectieve redenen en de persoonlijke vriendschapsband te onderzoeken die het onderzoek door België van de aanvraag van de verzoeker zou rechtvaardigen, geen rekening heeft gehouden met al de omstandigheden van de zaak en haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft;" (RvS nr 101.547 van 6 december 2001).

De verwijderingsmaatregel in hoofde van verzoeker maakt aldus op onbetwistbare wijze een inmenging uit in de uitoefening van de rechten beschermd door dit artikel.

Het privé-leven van verzoeker wordt op ernstige wijze verstoord door de verwijderingsmaatregel nu verzoeker aangeeft op 20.05.2009 een islamitisch huwelijk gesloten te hebben met mevrouw (H. S.), zij samen twee kinderen hebben en mevrouw (H. S.) op dit ogenblik hoogzwanger is.

Het alinea 2 van het artikel 8 van het EVRM somt de voorwaarden op waaraan een inmenging in de uitoefening van het recht op privé-leven en familiaal leven moet voldoen.

Een dergelijke inmenging is niet toegestaan dan op voorwaarde dat:

- zij "bij de wet is voorzien",*
- zij één van de legitieme doelstellingen nastreeft die worden opgesomd: bescherming van 's lands veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van rechten en vrijheden van anderen en*
- dat zij « in een democratische samenleving nodig is », d.w.z. « justifiée par Un besoin social impérieux et proportionnée au but légitime poursuivi ».*

Een inmenging is dus enkel gerechtvaardigd wanneer een van de legitieme doelstellingen toegelaten door het Verdrag wordt nagestreefd maar ook enkel wanneer zij “noodzakelijk is in een democratische samenleving”.

Door te preciseren dat de eventuele inmenging van de Staat noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving, legt het EVRM een criterium op van noodzaak.

Dit houdt in dat de eventuele inmenging gebaseerd moet zijn op een hoge sociale noodzaak en proportioneel moet zijn ten aanzien van het nagestreefde legitieme doel.

“Ce critère de nécessité implique que l’ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux proportionnel au but légitime recherché: qu’il incombe à l’autorité de montrer dans la motivation formelle de la décision d’expulsion qu’elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l’atteinte au droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale. ».

De beoordeling van de verwijderingsmaatregel moet rekening houden met de criteria van adequaatheid en proportionaliteit die de volledige motivering van de genomen administratief beslissing rechtvaardigen, wat niet het geval is in onderhavig geval.

De motivering van de bestreden beslissing toont bovendien niet aan dat de overheden zich zorgen hebben gemaakt over het tot stand brengen van een rechtvaardig evenwicht tussen het nagestreefde doel en de ernst van de aantasting van het recht van verzoeker op respect van zijn privé-en familiaal leven.

Zodoende is de Belgische Staat op ernstige wijze te kort gekomen aan diens verplichtingen voortvloeiend uit de internationale verbintenissen die zijn aangegaan en meer in het bijzonder ten aanzien van het artikel 8 van het EVRM.

Zodat, de verwijdering naar Griekenland in strijd is met de voormelde bepalingen van de Dublinverordening.”

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 15 van de verordening 343/2003/EG moet worden geduïd dat deze bepaling, gelet op het gebruik van het woord “kan”, geen verplichting omvat voor het bestuur om af te wijken van de reguliere criteria die bepaald zijn in de verordening 343/2003/EG teneinde vast te stellen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek. Verweerder heeft bovendien toegelicht waarom hij geen gebruik wenst te maken van de in artikel 15 van de verordening 343/2003/EG vervatte mogelijkheid, zodat prima facie niet blijkt dat deze bepaling zou geschonden zijn.

Verzoeker maakt voorts niet aannemelijk enig familieleven in België te hebben dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Ter terechtzitting verklaart de raadvrouw van verzoeker immers dat de Nederlandse partner van verzoeker slechts in België vertoeft als toerist. Het feit dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker naar Griekenland zal worden overgebracht heeft dan ook niet tot gevolg dat een inbreuk zou worden begaan op enig bestaand gezinsleven in België, nu niet blijkt dat één der partners ooit tot een verblijf van meer dan drie maanden werd toegelaten. Artikel 8 van het EVRM houdt bovendien niet in dat het gezinsleven in een land naar keuze kan worden uitgeoefend (RvS 29 juni 2009, nr. 194.819) en verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Zo verzoeker effectief een ernstige relatie heeft met een Nederlandse vrouw – een bewering die door verzoeker zelf trouwens niet gestaafd wordt met enig stuk – dan kan uit niets afgeleid worden dat zijn partner, die een onderdaan is van de Europese Unie, hem niet zo kunnen volgen naar Griekenland, een andere lidstaat van de Europese Unie. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, “Straatsburg gaat vreemd”, *T.Vreemd*.1994, 3-16) en kan, in casu, geen schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM worden vastgesteld.

Zelf indien trouwens zou moeten verondersteld worden dat verzoeker enig privé- of gezinsleven in België heeft dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, dan nog moet worden

vastgesteld dat de bestreden maatregel door de wet is voorzien, een legitieme doelstelling nastreeft en nodig is in een democratische samenleving. Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet laat immers toe vast te stellen dat een ander land bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek en de verdeling van de asielverzoeken over verschillende lidstaten is in een democratische samenleving vereist teneinde de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM, vermelde doelstellingen – waaronder het economisch welzijn van het land en de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen – na te streven. Verzoeker toont met zijn theoretische uiteenzetting ook geenszins aan dat de bestreden beslissing disproportioneel is en stelt, gelet op de bewoordingen van de bestreden beslissing, ten onrechte dat geen rekening gehouden werd met zijn privé- en gezinsleven.

Het derde middel is niet ernstig.

2.2.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Hij licht zijn middel als volgt toe:

“Vierde middel, genomen uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Aangezien, eerste onderdeel van het middel, de verwijderingsbeslissing rust op volgende overwegingen:

“We merken op dat Griekenland de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1987 ondertekende. De richtlijnen 2003/19/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met presidentieel decreet 220/2007 van 13.11.2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat de omzetting niet correct zou zijn gebeurd, een argument, dat ook wordt gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest 21.980 van 26.012009).

Griekenland is dus net als België gebonden aan de internationale en Europese regelgeving met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. De asielaanvraag van betrokkene zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (RVV, nr. 21.514, 16/01/2009, RVV, nr. 26.756, 30/04/2009). Er is dan ook geen enkele reden om te veronderstellen dat de betrokkene inzake de behandeling van zijn asielaanvraag in Griekenland minder waarborgen dan in België zou genieten.

De bestreden beslissing gaat verder en laat gelden :

Elke asielzoeker ontvangt een “roze kaart” die toegang verleent tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De centra stellen vast personeel tewerk, samengesteld uit ertsen en verplegers, alsook psychologen en assistenten voor het toedienen van gezondheidszorg, van programma's van geestelijke gezondheid en voor de verbetering van de levensomstandigheden. In centra waar geen psychologen en sociale assistenten zijn worden alle problemen behandeld door het personeel van de centra voor geestelijke gezondheid binnen de dichtstbijzijnde ziekenhuizen. Ambtenaren en wetenschappelijk personeel van de bevoegde prefecturen, alsook leden van ngo's. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden louter omwille van het feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend.

Elke vreemdeling die asiel aanvraagt, kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel verschijnen met zijn advocaat zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving

betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikels 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de administratieve beslissingen waarbij het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

Terwijl, op basis van zeer recente rapporten uitgaande van gerenommeerde organisaties duidelijk blijkt dat de omzetting niet correct gebeurde;

In juli 2009 werd de Griekse asielprocedure grondig hervormd. De mogelijkheid van beroep werd ongedaan gemaakt en de enige mogelijkheid die nu open staat tegen een negatieve beslissing in eerste aanleg is een beroep bij de Raad van State, een rechtscollege dat niet oordeelt over de feiten.

Hierop stelde het UNHCR onmiddellijk een einde aan de samenwerking met de Griekse autoriteiten aangezien deze hervorming nog minder garanties zou bieden dan voorheen reeds het geval was.

"The new Presidential Decree modified Presidential Decree 90 from 2008. The intention is now that asylum claims will be examined at the final stage by Police Directors all over the country who will be assisted by advisory committee. These advisory committees will consist of two police officers, one representative of the Region and one representative of the UNHCR. The Appeals' Board is abolished and loses its influence, also with regards to pending claims. The one legal remedy now available to asylum seekers is to submit an appeal to the Council of the State, the Higher Administrative Court, which does not deal with the essence of their claim.

This change represents a serious setback, since the treatment of asylum seekers in Greece, already unacceptable, will deteriorate still further under the intended new status determination system - it envisages responsibility for assessing claims at first instance should lie with police directorates.

The UNHCR considered that these new developments were "likely to make protection in Greece even more elusive for those who need it", and on 17 July 2009 felt compelled to state that they will not participate in the new asylum procedure;

The new PD decentralises asylum decision-making at first instance to over 50 police directorates across the country which are faced with serious shortcomings related to expert personnel, interpretation services and legal aid.

It also abolishes the existing appeal's board, which was the decision-making body at second instance, and only maintains a limited judicial review before the Council of State, thus not guaranteeing the rights to an "effective remedy". Furthermore by designating the Alternate Minister of Public Order as the decision-making authority for the pending appeals (backlog), it would not be compatible with EU Legislation that requires an independent organ from the first instance decision-making body.

In the light above, at the present stage the UNHCR cannot participate either at the Advisory Refugee Committees for the examination of the asylum claims at first instance or at the Advisory Appeals' Committees for the examination of the backlog of some 30,000 pending appeals"

In 2007 bedroeg het erkenningspercentage in Griekenland in eerste aanleg 0,04%. De eerste 6 maanden van 2008, bedroeg dit 0,03%.

Na enkele weken na de inwerkingtreding van de nieuwe asielprocedure blijkt dat de nieuwe procedure in de praktijk de gehele asielpolitiek heeft verstoord: "In July 2009, Presidential Decree 81/2009 entered into force. This decree changes the Greek asylum procedure in a number of important ways, including the personal interview. Despite its entry into force, in practice this Decree has not yet been fully implemented. Few personal interviews have been conducted since it came into effect. Instead, most interviews are postponed. How this backlog will be handled remains unclear, especially since there is a severe lack of qualified interpreters and specifically trained staff that could conduct interviews."

De hervorming voorziet een decentralisatie die niet realistisch is gezien de beperkte middelen en het beperkte niveau van opleiding: "(...) civil servants working for the Region have also systematically failed to show up for interviews to be conducted by the committees, which have consequently been

postponed. This means that in practice the Committee has not been able to operate as described above. As a result most interviews have been postponed for three months. Some interviews have however been carried out. Instead of constituting an improvement to flawed asylum procedures, the new Decree actually negatively influences the quality of interviews. Personal interviews are now decentralised and spreads the job of interviewing asylum seekers to police directorates throughout the country. Police officers have a host of other duties and lack training in asylum law or in conducting interviews with fearful and traumatized asylum seekers."

Tot slot: "Pursuant to Presidential Decree 81/2009 asylum seekers will no longer be able to have the rejection of their asylum application reviewed on its merits by a designated appeals board. After the decision to reject the asylum application there exists only the possibility to initiate a procedure before the Council of State. The Council of State will however only examine whether the decision had been made in accordance with the law. It is not able to review the decision on its merits. This abolishment of the second instance procedure, is especially alarming, now that the asylum seekers as a result of the refusal of the UNHCR to participate on first instance decision making, are now exclusively left to the judgement of police officers, who have not received appropriate and sufficient training for this task."

Dat de vaststelling van DVZ, welke berust op verkeerde feitelijke gronden, determinerend was teneinde de beslissing tot weigering van verblijf aan verzoeker te betekenen en zodoende zijn verwijdering naar Griekenland te bewerkstelligen;

Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is;

Zodat, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn;

Aangezien, tweede onderdeel van het middel, verzoeker het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel naar Griekenland

Terwijl, het UNHCR zijn standpunt heeft herbevestigd in zijn 'UNHCR observations on Greece as a asylum country, December 2009 en de lidstaten verzoekt de soevereiniteitsclausule voorzien in artikel 3 van de Verordening nr. 343/2003 toe te passen. " In light of the situation described above, UNHCR continues to advise Governments to refrain from returning asylum-seekers to Greece under the Dublin Regulation or otherwise. UNHCR recommends that Governments make use of Article 3 (2) of the Regulation, allowing States to examine an asylum application even if such examination is not its responsibility under the criteria laid down in the Dublin Regulation; and of Article 15 with regard of unification of extended family members within the EU. UNHCR is ready to work with the Greek authorities to address the ongoing challenges and encourages EU member State and institutions to lend their support to the endeavour. Until respect for international and EU refugee law principles is assured, however, UNHCR cannot endorse the application of the Dublin II Regulation or other arrangements for transfer of asylum-seekers to Greece.

Dat het UNHCR Aldus op uitdrukkelijke wijze de Dublin lidstaten beveelt om op dit moment zichzelf bevoegd te verklaren voor asielaanvragen die in principe onder de Griekse verantwoordelijkheid zouden vallen (art. 3, 2° Dublin II verordening);

Bovendien stelde ze uitdrukkelijk dat het UNHCR haar standpunt in de toekomst wel zal aanpassen als Griekenland voldoende verbeteringen zou aanbrengen in haar asielsysteem.

Haar standpunt bleef tot op heden echter ongewijzigd, zodat de administratieve beslissing waarbij verzoeker naar Griekenland wordt overgebracht in het kader van de Dublin-procedure, en die als dusdanig ingaat tegen voormeld standpunt (advies) van het UNHCR, een bijzondere motivering vereist;

Dat het ingaan tegen een niet-bindend advies een strengere motivering vereist a fortiori het UNHCR een gerenommeerde internationale organisatie is waarbij normalerwijze de overheid steeds de standpunten van het UNHCR volgt of minstens het niet volgen van voormelde standpunten uitvoerig motiveert,

aangezien de Belgische overheden een hoge vertrouwenswaarde toekent aan rapporten uitgaande van het UNHCR;

Dat in casu de reden van afwijking van het advies van het UNHCR niet gemotiveerd wordt in de betreden beslissing, zodat manifest sprake is van een schending van de motiveringsverplichting;

Zodat, de verwijderingsmaatregel dd 18.1.2010 de artikelen 2 en 3 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet schendt;”

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoeker kan bovendien niet voorhouden de motieven die de bestreden beslissing dragen niet te kennen, nu hij deze weergeeft en bekritiseert in zijn verzoekschrift.

Verzoeker stelt nog dat, aangezien het UNHCR aan de overheid adviseerde geen asielzoekers naar Griekenland terug te sturen en toepassing te maken van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG, een bijzonder motivering vereist is. In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid evenwel uitvoerig gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat de situatie in Griekenland van dien aard is dat een toepassing van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG niet vereist is.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan dan ook niet ernstig worden aangevoerd.

Verzoeker lijkt verder de schending van de materiële motiveringsplicht te willen inroepen daar hij stelt dat de bestreden beslissing berust op verkeerde gronden.

In de mate dat verzoeker aangeeft dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt gemotiveerd dat Griekenland de Europese richtlijnen inzake asiel niet correct heeft omgezet en stelt dat dit blijkt uit rapporten van gerenommeerde organisaties kan de Raad slechts vaststellen dat hij nalaat deze verslagen bij het verzoekschrift te voegen, zodat de correctheid van deze beweringen niet onmiddellijk blijkt. Daarnaast moet ten overvloede worden geduïd dat het niet aan “*gerenommeerde organisaties*” toekomt om te oordelen of een land Europese richtlijnen correct heeft omgezet.

Het vierde middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig januari tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP

G. DE BOECK